

Farské aktuality:

Výmena „stráží“

Touto cestou sa Vám, o. Martin, chceme poďakovať za všetky milosti, ktoré nám cez Vás počas ročného pôsobenia medzi nami Boh doprial.

Nech Vás Boh aj na novom pôsobisku neustále zahŕňa milosťami Sv. Ducha, aby ste boli dobrým pastierom zverených Božích ovečiek.

Vďační veriaci zo Sekčova

Štefan PALOČKO

Akademický titul: ThLic.

Dátum ordinácie:

15.06.1997

Miesto ordinácie: Prešov

Pôsobisko:

1997 - 98 kaplán Prešov,
1998 - 2002 spr. far. Pichne,
2002 - 2006 spr. far. Kamienska,
2006 - 2007 spr. far. Hrabovčik,
2007 - výpomocný duchovný Prešov-Sekčov

Výlet rodín

FPR naplánovala dňa 22. júla od 13.00 výlet pre farníkov na Cemjatu. Srdečne pozývame každého. Podrobnejšie informácie budú poskytnuté neskôr.

FPR

25. júl – Farský deň úcty k starším ľuďom

Na sviatok sv. Anny farnosť pripravuje program pre našich dôchodcov. Ráno o 8:00 bude sv. liturgia a po nej pohostenie a ďalší program. Srdečne pozývame všetkých našich dôchodcov.

FPR

Púť do Klokočova

V nedeľu 12. augusta naša farnosť pod záštitou FPR organizuje púť na odpustovú slávnosť do Klokočova (okres Michalovce) a po skončení odpustu poobedňajší výlet a kúpanie na Zemplínskej Širave. Informácie budú poskytnuté v pravom čase.

FPR

Pre deti a všetky Božie deti

Ako chytíte leva??

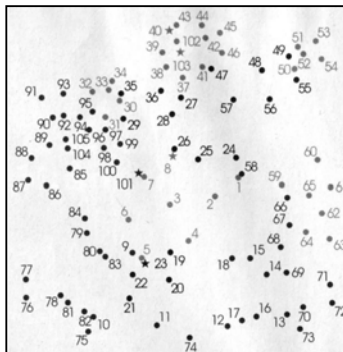
Zoberiete si:

ihlicu, dve esá (sedmové) a príručku na chytanie jeleňov.

Keď lev zaspí pichnete mu ihlicou do oka. On vykrične: "OKO!"

Vy poviete: "Ja mám kráľovské!" ako v hre oko.

On povie: "Ja som z toho jeleň!" a už pokračujete podľa príručky na jeleňe!!!

spoj bodky a pri hviezdičke skonč začni nasledujúcim číslom

Vydáva
Gréckokatolícka cirkev
Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov,
Ul. Martina Benku 7, 080 01 Prešov

internet: www.grkat-sekčov.sk
e-mail: presov.sekčov@grkatpo.sk
tel.: 051/7725 540

Len pre vnútornú potrebu farnosti

Dobrovoľný príspevok: 3 Sk

Neprešlo jazykovou úpravou

Farský list

Číslo 37 8. júla 2007

Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

Boh si neberie dovolenku

Strieďať prácu a odpočinok je základná požiadavka ľudskej prirodzenosti. Takú ju stvoril Boh. Rešpektovať jej zákonitosti znamená plniť Božiu vôľu a posväcovať sa. Pripomína nám to aj Katechizmus Katolíckej cirkvi: „Ako Boh, v siedmy deň odpočíval od všetkých diel“ (Gn 2, 2), aj ľudský život má svoj rytmus práce a odpočinku. Ustanovenie Pánovho dňa (nedele) prispieva k tomu, aby všetci mali dostatočný odpočinok a voľný čas, ktorý by im umožnil pestovať rodinný, kultúrny, spoločenský a náboženský život“ (KKC, 2184).

Vedieť správne strieďať prácu a odpočinok je jednou zo základných podmienok dobrého využitia času. Odpočinok môže byť aktívny, keď je naplnený poznávaním a pohybom. Pre rodiny s deťmi by to mal byť čas tých najkrajších spoločných zážitkov. Nemalo by však chýbať ani stíšenie v samote a zamyslenie sa nad smerovaním svojho života. Pre prácu nemáme čas na seba a pre seba čas na iných. Duša živorí, sú narušené medziludské vzťahy. Rekreaícia znamená pokúsiť sa vniesť do života pôvodnú harmóniu. Znamená stať sa opäť človekom.

Odpovedať na čisto prirodzené potreby života, medzi ktorými majú významné miesto rozmanité formy trávenia voľného času, znamená pre veriaceho človeka zároveň plniť Božiu vôľu. Prázdniny a dovolenky sú časom rekreácie. Je to však aj čas viery a posväcovania – i odpočinkom, športom, výletmi, posilňovaním zdravia, vzájomných vzťahov. U kresťana má všetko toto ešte o dôvod viac: – je to nielen prirodzená, ale aj nadprirodzená potreba.

Začiatky turistiky

Turistika (z franc. tour = cesta, jazda, „túra“) je jednou z foriem telovýchovnej činnosti, aktívneho oddychu spojeného s pohybom a pobytom v prírode vo voľnom čase. Vychádza zo snáh po aktívnom objavovaní a poznávaní prírody a všetkého, čo človek a ľudská spoločnosť vytvorili v priebehu vývoja. Vychádza tiež z poznania významu pohybovej činnosti v prírode a jej priaznivého vplyvu na organizmus človeka.

Vznik novodobej turistiky sa datuje do 18. storočia, keď vo Francúzsku Jean-Jacques Rousseau nabádal zvýšiť záujem o prírodu a využiť ju vo výchove.

Slovo turista po prvýkrát použil v roku 1838 francúzsky spisovateľ Stendhal vo svojom diele Mémoires d'un touriste (Spomienky turistu). Píše o mladom človeku, ktorý cestuje bez toho, aby mal nejaký cieľ. S pojmom turistika, turizmus, sa však stretávame oveľa skôr. Má dokonca aj svojho patróna – je ním sv. Bernard z Aosty a v katolíckom kalendári je 15. júl jeho pamätným dňom.

Bernard videl pretrvávajúcu modloslužbu chudobných ľudí v horách a rozhodol sa posilniť ich vieru. Jeho kázne obrátili počas niekoľkých rokov veľa ľudí. Nebezpečný alpský prieschod Mont-Joux používalo mnoho cestujúcich, predovšetkým pútnikov. Bernard preto roku 962 na ich ochranu založil kláštor vo výške prieschodu, ktorý je dnes pomenovaný po ňom a je spravovaný augustiniánmi. Neskoršie postavil aj hospic. Známymi sa stali aj tréňované psy pomenované po Bernardovi. Mnísi ich používali na záchranu zasypaných turistov. Vyšľachtili ich na samostatnú rasu, dodnes známu ako bernardíny. V roku 1923 pápež Pius XI. vyhlásil sv. Bernarda za patróna obyvateľov Álp, horolezcov a lyžiarov.

Kontemplujeme prírodu

Cestovanie a využitie voľného času počas dovolenky môže byť chápané rôznymi spôsobmi, a to neraz aj ako problémová záležitosť. Pôžitkárstvo a podľahnutie konzumnému životu často vedie turistu k odcudzeniu sa Bohu. „Človek má napodobňovať Boha, aj keď pracuje, aj keď odpočíva,“ napísal pápež Ján Pavol II. (Laborem exercens, 25). Keď ideme na dovolenku, vtedy Boh nie je na dovolenke. Preto sa využitie voľného času stalo podnetom na prácu Cirkvi. Lebo, ako povedal už Ježiš Kristus, „nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst“ (Mt 4, 4).

Naším cieľom je turista, ktorý zo svojho náboženského pohľadu hodnotnejšie vníma a objavuje svet. Preto sa sv. Ján z Kríža modlil celé noci v okne svojej cely, s pohľadom upretým na španielsku prírodu, preto bol sv. František taký šťastný v krajine okolo Assisi. Lebo príroda je miestom epifánie – zjavenia Boha. Každá vychádzka sa môže stať malými exercíciami. Na duchovných cvičeniach sa kresťania snažia byť niekoľko dní v tichu a modlitbe a exercitátor im v každodenných prednáškach dáva podnety na ich vlastné úvahy a rozjímanie. Niekoľkodňový pobyt v prírode je to isté; ibaže materiál tentoraz kresťan čerpá priamo zo svojho okolia. Ježiš Kristus v Reči na vrchu (porov. Mt 6, 26; 28) nás nepriamo vyzýva: kontemplujte prírodu! Navyše to nehovorí ako prosbu alebo pranie, ale ako príkaz.

Na našu planétu sa teda môžeme pozerat' ako na jeden veľký svätostánok – tu Boh prebýva v Eucharistii vo svätostánkoch nesčíselných kostolov, pod spôsobom všetkých ľudských bratov a sestier, ktorí svojou láskou pretkávajú planétu nespočetnými vzťahmi. Turista, ktorý sa stretáva s ľuďmi počas svojich ciest, lepšie spoznáva svojich bratov v Kristovi. Učí sa „otvárať svoje srdce pre každého, zvlášť pre toho, kto je iný: hosťiteľ a hosť, cudzinec, prístahovalec, utečenec, ten, kto sa hlási k inému náboženstvu, ako aj ten, kto nevyznáva žiadnu vieru“ (Ján Pavol II. v posolstve z 21. novembra 1999). To sú skúsenosti mnohých. Duchovné obohacovanie takto vedie ku kresťanskému spôsobu turistiky. To je vtedy, keď jeden druhému dávame, jeden od druhého prijímame, žijeme medzi sebou v bratskej láske. „Putovanie sa tak stáva vynikajúcou príležitosťou na stretnutie s druhými ľuďmi. Kto raz vynaložil úsilie na to, aby opustil svoju krajinu, svoju vlasť a svoj domov ako Abrahám (porov. Gn 12, 1), už tým samým sa stáva ochotnejším otvoriť sa pre toho, kto je iný“ (tamže).

S týmto krokom sú spojené veľké nádeje. Pomáha nám uvedomiť si, že ako kresťania máme v okolitých krajinách mnoho bratov a sestier vo viere, že v spoločenstve Cirkvi sme všade doma, medzi svojimi.

„Voľný čas a turizmus môžu takto dopĺňať nedostatok ľudského kontaktu, ktorý často pociťujeme vo všednom živote“ (Ján Pavol II. v posolstve z 27. septembra 2002). V zdravom sebedomí si môžeme uvedomiť, že ako ľudia riadiaci sa morálnymi zásadami kresťanskej viery máme druhým čo dať, čím ich obohatiť. Môže byť aj vzácnou skúsenosťou, ktorá nám pomôže vidieť v ľuďoch z iných národov našich bratov a sestry, poznávať a obdivovať ich kultúru a hodnoty (porov. Pastiersky list biskupov Slovenska k Púti národov do Mariazellu, 15. 2. 2004).

Cirkev a turistika

Ako prvý z pápežov sa otázkou turistiky zaoberal Pius XII. Na audiencii pre zástupcov talianskej turistickej organizácie v roku 1952 vyjadril svoj postoj k turistike, ktorý možno zhrnúť do niekoľkých bodov. Podľa neho turizmus prispieva k zdokonaleniu psychického a morálneho profilu človeka; ako spoločenská aktivita vzbudzuje pocit spolupatričnosti, oslabuje existenciu predsudkov a podporuje vzájomnú úctu medzi národmi; zároveň vytvára objektívne podmienky na duchovné pozdvihnutie. Za posledné desaťročia by sme nenašli pápeža, ktorý by vo svojom príhovore k veriacim nespomenul fenomén cestovného ruchu. Ani jeden z nich pri tom nezabudol na porozumenie medzi národmi, to znamená aj medzi ľuďmi

rôznych vierovyznaní, čo predstavuje jednu z najväčších hodnôt, ktoré prináša turizmus dnešnému svetu.

Nad týmto problémom sa zamýšľal aj Druhý vatikánsky snem. V pastorálnej konštitúcii o Cirkvi *Gaudium et spes* hovorí o potrebe dobrého využitia voľného času, a to nielen na oddych, ale aj na posilnenie zdravia.

Navyše upozorňuje na to, že návšteva iných krajín nás môže obohatiť o poznanie iných národov – ich kultúr, tradícií a zvykov. Tu však treba pripomenúť, že už počas prípravy na Druhý vatikánsky snem bol vypracovaný osobitný dokument o úlohe Cirkvi v oblasti turistiky. K jeho vydaniu však nakoniec nedošlo. Niektoré jeho tézy vyšli v rôznych snemových dokumentoch. Dokument motu proprio pápeža Pavla VI. *Apostolicae caritatis* ustanovil Pápežskú komisiu pre pastoračiu migrantov a cestujúcich. Veľký význam malo vydanie dokumentu Kongregácie pre klerus *Všeobecné pokyny pre pastoračiu turistov*. Konkrétnym posunom v tejto oblasti bola reorganizácia centrálnych orgánov Svätej stolice. Apoštolskou konštitúciou *Regimini Ecclesiae* bol zriadený osobitný úrad, ktorý sa mal venovať pastoračii v oblasti turistiky, prázdnin, dovoleniek a odpočinku. Apoštolská konštitúcia Jána Pavla II. *Pastor bonus* nastolila nový obsah pastoračie. Bola zriadená Pápežská rada pre pastoračiu migrantov a cestujúcich. Jej úloha spočíva „v tom, aby cestovanie z dôvodu nábožnosti alebo štúdií, alebo dovolenky prispelo k mravnej a náboženskej formácii veriacich a je nápomocná partikulárnym cirkvám, aby všetci, ktorí sa

Turizmus – príležitosť na stretnutie s Bohom

Benátsky patriarcha Albino Luciani, neskorší pápež Ján Pavol I. sa vyznal, že ako pastier duší nemôže mlčať, preto musí písať „o každom probléme svedomia, čo súvisí s týmto pohybom, túlaním sa alebo okružnými cestami, ktoré volajú podľa okolností víkend, krátka dovolenka, dovolenka, prázdniny, turistika, letovanie...“ Zdôvodňuje to tým, že „nekonečný sprievod áut postupuje všetkými smermi, vo všetkých hodinách a po všetkých talianskych mestách...“ Konštatuje, že je tu viac lomozu ako pri starých vpádoch Longobardov do Itálie, ktorých mohlo byť niekoľko stotisíc a pripadalo to ako pochodujúce mravenisko. Dnes je to podobne. Ľudia idú k moru,

do hôr, chcú vidieť pamiatky a prírodné zaujímavosti, idú za sviežim vzduchom, zeleňou, pieskom, hľadajú únik. Ale „kolki sa vracajú z prázdnin ustatí a unudení, lebo si vybrali príliš rušné a hlučné miesto alebo nevedeli zachovať náležitú mieru vo výletoch, alebo sa dostali do vleku ľudí, ktorí ich strhli do búrlivých a únavných zájav, rozhovorov a diskusií“ (Listy včerajším).

Skúsenosť hovorí, že veriaci i tí bez vyznania prahnú po múdrom slove na miestach, kde pôsobili svetové osobnosti, a to aj osobnosti viery – mučeníci a svätí. Tiež to, keď namiesto dojímavých životných príbehov počúvajú len roky, letopočty, miery, architektonické, botanické, zoologické, klimatické či sociologické informácie. „Nielen z chleba žije človek...“ (Mt 4, 4). Preto je potrebné ponúkať aj duchovnú potravu. K tomu vyzval i Ján Pavol II. v závere svojho posolstva k 23. svetovému dňu turizmu: „Obraciam sa preto zvlášť na kresťanov, aby bol pre nich turizmus aj príležitosťou na kontempláciu a stretnutie s Bohom, Stvoriteľom a Otcom všetkých“ (5).

Turistika sa pre spoločnosť a Cirkev stáva veľkou výzvou. Treba sa ňou zaoberať ako s časťou života, kde nesmie chýbať ani starostlivosť o ľudskú dušu. „Turistika alebo neturistika, dovolenka alebo nedovolenka, nadovšetko a predovšetkým je tu naša duša.“ (Listy včerajším).

Podľa Dancák, F.: *Homo viator* spracoval oMZ